

ærede Medlem alligevel er enig med mig i, at en hel Del Nødvendighedsartikler er faldet i Pris. Naar det ærede Medlem mente, at der holdtes Møde paa Møde, men det blev kun til Møder og ikke til noget Prisfald, tror jeg heller ikke, det er rigtigt. Jeg tror, at en hel Del Ting allerede er faldet i Pris, og det er min Overbevisning, at Priseniveauet nødvendigvis efterhaanden vil tilpasse sig efter Kronens Værdi.

Den højtærede Minister saavel som det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds mente, at § 1, saaledes som den er foreslaaet affattet, aabner større Mulighed for, at Folk, der er 60 Aar, kan faa Hjælp. Det er rigtigt, men jeg vil nødig have, at denne Bestemmelse i Stedet for at være en Undtagelsesbestemmelse skal blive en Regel. Loven er nu en Gang indrettet saaledes, at den indeholder faste Satser, og at Spørgsmaalet om Understøttelse ikke afgøres efter et Skøn, og det Princip ønsker jeg opretholdt. Men jeg mener, at hvis vi forandrer § 1, vil det, som nu er Undtagelsestilfælde, blive Regel. Det kan være rigtigt nok, hvad Ministeren siger, at de paagældende ved mange Lejligheder faar Hjælp af Hjelpekasserne, men det har vi ogsaa set før. Den højtærede Minister ved jo dog, at tidligere var det næsten en Betingelse, at vedkommende i de sidste 5 Aar Aar ikke havde faaet alt for store Beløb i Fattighjælp.

Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds sagde, at jeg havde udtalt, at vore Hjerter bankede lige saa varmt for dem, der var paa Skyggesiden, som de Medlemmers Hjerter, der tilhører hans Parti, og mente, at nu skulde det vise sig, om dette var rigtigt eller ej. Men det ærede Medlem tog en Sætning ud af min Slutningsbemærkning, nemlig den, at man samtidig med at yde denne Hjælp maa se paa, om vi har Raad til Udgifterne. Det synes jeg gør en lille Forskel.

Endelig er der talt om, hvorvidt det, der her skal ydes, er en virkelig Forsørgelse eller en Aldersrente. Jeg vil stadig væk hævde, og deri er jeg enig med den højtærede Minister, at Loven giver Udtryk for, at der ydes forskellige Beløb til de bestemte Aldersklasser, og dermed maa det dog være Mening, at de paagældende selv skal fortjene noget. Er de syge og derfor ikke kan tjene noget, kan de jo faa yderligere Hjælp. Jeg tror, vi skal være varsomme med at udtale saa aldeles bestemt, at der her er Tale om en Forsørgelse, saa at enhver efter det fyldte 65de Aar skal have alt, hvad der behøves til Livets Ophold; thi hvis vi gør

det, vil mange let faa den Tro, at det egentlig er lige meget, hvad de gør, for naar de bliver 65 Aar, bliver de forsørgt af Staten. Jeg har hørt ikke saa faa Udtalelser, som gik ud paa: Naar vi blot bliver — tidligere var det 60, nu 65 Aar, kan vi jo faa henholdsvis Alderdomsunderstøttelse og Aldersrente. Jeg fastholder, at den Aldersrente, der ydes, er en Hjælp til Selvhjælp. Hvis Samfundet havde Raad til at forsørge alle, der er fyldt 65 Aar, og som trænger til at forsørges, var det en anden Sag. Det kunde være smukt og rart, men det mener jeg ikke, Samfundet har Raad til.

Veistrup: Jeg tror, Ministeren har Ret i, at vi nok skal kunne tale os til Rette indenfor Udvalget. Det forekommer mig efter de faldne Udtalelser, at vi ikke er længere fra hinanden, end at vi er i Stand til at raabe hinanden op. Derfor vil vi nok indenfor Udvalget kunne naa til praktiske Resultater, der tilfredsstillende saa temmelig til alle Sider.

Det ærede 13de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard) kom atter ind paa Forholdet mellem Udgifterne ved Aldersrenteloven og Udgifterne i Henhold til Alderdomsunderstøttelsesloven. Jeg tror ikke, det fører til noget at manøvrere med disse Tal. Det ærede Medlem maa erindre, at det er forskellige Principper, der ligger til Grund for de to Love. Ifølge Alderdomsunderstøttelsesloven kunde ingen, der ejede noget som helst, komme i Betragtning til Opnaaelse af Alderdomsunderstøttelse, men ved Aldersrenteloven fastsloges det Princip, at det, at Folk ejede noget eller havde visse Indtægter, ikke skulde være en Hindring for at faa Aldersrente. Følgen deraf var, at en hel Mængde Mennesker, som man hidtil ikke havde kunnet yde Aldershjælp paa Grund af deres økonomiske Forhold, faldt ind under Aldersrenteloven. Jeg tror derfor ikke, det ærede Medlem kan manøvrere med Tallene, saaledes som han syntes, det var muligt at gøre. Ved Aldersrenteloven er det gaaet ud over de allerfattigste; det er gaaet ud over dem, som ikke har anden Hjelpekilde end netop Aldersrenten, og jeg er ganske uenig med den ærede Ordfører for de Konservative, naar han vilde hævde, at denne Lovgivning ikke er en Forsørgelseslovgivning. Jo, selvfølgelig tilsigter den en Forsørgelse af de Mennesker, som ikke har andet end denne Rente at leve af. Det kan ikke være anderledes. Hvad skulde man ellers gøre ved dem, som ikke er i Stand til at leve af deres Aldersrente, og